

POSUDEK OPONENTA BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Roman Jehlička: VLIV POLITICKÝCH ZMĚN NA ÚROVEŇ POPULÁRNÍ HUDBY V
ČESKOSLOVENSKU A ČESKÉ REPUBLICE

studijní program: B7507 Specializace v pedagogice

studijní obor: Bc. učitelství - všeobecný základ

Historie se zaměřením na vzdělávání

Hudební kultura se zaměřením na vzdělávání

vedoucí práce: Mgr. Kateřina Andršová

oponent: Prof. PhDr. Stanislav Bohadlo, Csc.

Autor zvolil aktuální téma z oblasti hudba a politikum. Rozvrhl práci kromě *Úvodu* a *Závěru* do dvou bloků (*Teoretická* a *Praktická část*), přičemž teoretickým textem rozumí historický výklad založený na relevantní literatuře a odborné kompilaci, což je ovšem „praktický“ výkon historika. Teorii v tomto smyslu bychom chápali historiografickou analýzu zkoumání daného předmětu, nebo úvahy a výběr badatelských nástrojů hudebně historické metodologie. Zkoumaný rozsah od 60. let 20. století pojednává ve třech hlavních kapitolách (*Šedesátá léta, 70. - 80. léta* a *Období po roce 1989*) s množstvím žánrových a dílčích časových podkapitol, jazykovosti i aspektů technologických (streaming).

Autor projevil skutečný zájem o řešenou problematiku, shromáždil množství pramenů i sekundární literatury a zachytil některé současné jevy, např. fenomén streamingu, který ovšem s řešeným tématem příliš nesouvisí.

S ohledem na počet repondentů nutno s vyhodnocením pracovat velice opatrně a pouze na úrovni informativní sondy, nikoliv výzkumu. Zjišťování tzv. kvality, úrovně a originality by bylo nutné nejprve definovat, aby se autor, respondent i čtenář sám orientoval v tak obtížné kategorii jakou je estetická/umělecká hodnota. Zde vyvstává otázka, jak je taková odborná definice kvality populární hudby a jejích žánrových modalit z řad kritiků a muzikologů konfrontována s názory „řadového posluchače“ a zda si obě skupiny pod označením kvalita, úroveň a originalita nepředstavují něco zcela odlišného? Bylo by třeba také upozornit na to, že kvalita a popularita mají často „opačná znaménka“. Popularita není estetickou kategorií, avšak je legitimní kategorií v sociologii umění.

Jako určitý rozpor čtenář vnímá název kapitoly *Malá hudební svoboda v šedesátých letech* s údaji o politickém a kulturním uvolnění ve srovnání s předchozím obdobím. Ale už válečné

pronikání jazzu i mimo centra (Škvorecký) mělo přece znaky politika, přejímání cizích vzorů, cizojazyčný, generační i hodnotový rozměr. V *Závěru* však autor operuje s obdobím konce padesátých let.

Četné citace aktivních hudebníků, publicistů a kritiků dodávají textu na autentičnosti a čtivosti, i když zde schází určitá historiografická kritika, interpretace, zobecnění a autorův nadhled. Některé citáty jsou příliš rozsáhlé a byla by na místě forma parafráze, případně přesunutí dlouhé citace do poznámky pod čarou.

Přestože autor konstatuje, že jeho práce splnila stanovený úkol, chybí v *Závěru* konkrétní výsledky, kterými by to argumentoval. Co nového práce přinesla ve srovnání s dosavadním stavem bádání?

Hradec Králové, 19. 8. 2016

Stanislav Bohadlo